

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa P. Ś.
przeciwko Skarbowi Państwa - Rejonowemu Zarządowi Infrastruktury
w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 maja 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego Skarbu Państwa
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 maja 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego Skarbu Państwa - Szefa Rejonowego Zarządu Infrastruktury w B. na rzecz powoda P. Ś. kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek

o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może rozstrzygnąć w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z powodu naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. w związku z przyjęciem przez sąd drugiej instancji uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) z dnia 25 października 2016 r. jako podstawy faktycznej roszczenia odszkodowawczego sformułowanego w 2012 r. oraz wadliwego określenia terminu płatności odsetek za opóźnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej występuje wówczas, gdy kwestionowane orzeczenie na skutek popełnionych przez sąd uchybień w stosowaniu prawa materialnego lub procesowego, przy tym uchybień, które są ewidentne, widoczne wprost, od razu, na pierwszy rzut oka dla przeciętnego prawnika, może być zakwalifikowane jako bezprawne. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Tak więc naruszenie prawa ma być tego rodzaju, aby w jego następstwie wydane orzeczenie mogło być poczytane za bezprawne. Tym samym, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Analiza argumentacji Sądu Apelacyjnego, który nie podzielił poglądu skarżącego, co do upadku podstawy faktycznej roszczenia realizowanego przez powoda przed sądem pierwszej instancji, możliwa do zaakceptowania nie uzasadniała przyjęcia, że doszło do naruszenia reguł

procedowania (*errores in procedendo*), ze skutkiem wydania orzeczenia oczywiście nieprawidłowego.

Ponadto, jeżeli uwzględni się treść art. 363 § 3 k.c., że odszkodowanie ustala się wg cen z daty wyrokowania i treść art. 455 k.c., z którego wynika, że roszczenie bezterminowe staje się wymagalne po wezwaniu, brak jest też wystarczających podstaw do podzielnia twierdzenia skarżącego co do wadliwego ustalenia daty wymagalności roszczenia o zapłatę, od której sąd zasądził odsetki za opóźnienie.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. i w związku z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).